

Arrest

nr. 302 153 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2019 treedt verzoekster in het huwelijk met K.B. die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoekster reist daarna met een visum type D naar België. Op 21 januari 2021 wordt een bijlage 15 opgesteld en later een F-kaart uitgereikt aan verzoekster. Bij brief van verweerder van 27 januari 2021 wordt verzoekster verzocht inlichtingen te geven over haar individuele situatie zodat kon worden getoetst of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan verzoekster betekend op 3 februari 2021. Hierin werd haar onder meer gevraagd om bewijzen over te maken indien zij zich bevindt in een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Op 9 juni 2021 beslist verweerder om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster (bijlage 21). Het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 262 755 van 21 oktober 2021.

Op 7 maart 2022 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, met K.B. als te vervoegen persoon. Op 19 augustus 2022 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 januari 2023 dient verzoekster nogmaals een aanvraag in tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, met nog steeds K.B. als te vervoegen persoon. Op 8 september 2023 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.01.2023 werd ingediend door:

*Naam: G., S. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) 1996
Geboorteplaats Oujda RR: (...) Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, K. B. (...) (RR: (...)), met wie zij op 15.04.2019 in het huwelijk trad, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2. eerste lid, 1° staft dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 10 tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis. §2, eerste lid. 1° omschrijft als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Betrokkene reisde het land in met een visum type D en werd in het bezit gesteld van een bijlage 15 op 21.01.2021. Op dat moment bleek het koppel reeds de facto gescheiden te zijn. Er werd bijgevolg een einde aan betrokkenes verblijf gesteld op 09.06.2021 (bijlage 21) aangezien er geen sprake was van samenwoning met de referentpersoon, noch van een minimum aan gezinsleven tussen de twee betrokkenen. Betrokkene tekende beroep aan tegen de voornoemde bijlage 21 van 09.06.2021 dewelke werd verworpen op 21.10.2021 (RvV, Arrest nr. 262 755). Vervolgens diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in op 07.03.2022 dewelke werd geweigerd d.m.v. een bijlage 20 op 19.08.2022. Er werden geen stukken voorgelegd dat er een gezinscel zou bestaan tussen betrokkene en de referentpersoon. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen de weigeringsbeslissing van 19.08.2022.

Betrokkene dient nu opnieuw een aanvraag gezinshereniging in waarbij er weer dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich niet bij de referent komt voegen. Betrokkene verblijft op het bovengenoemd adres van haar broer G., Z. (...), terwijl de referentpersoon op het adres (...) ingeschreven staat. Er is nooit sprake geweest van samenwoning met de referent en het is redelijk te stellen dat er dan ook sinds minstens 21.01.2021 geen sprake (meer) is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentpersoon, bewijs van het tegendeel ligt niet voor. De voorwaarde tot gezinshereniging van zich voegen bij de Belg of de Belg komen begeleiden is niet voldaan.

Gezien niet kan worden vastgesteld dat betrokkene zich bij de Belgische referent komt voegen of hem begeleidt, is er niet voldaan aan de beginvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van het artikel 47/1 van de Wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten., Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat : “De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde K. M. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Nochtans was er wel degelijk een verwantschapsband tussen referentiepersoon en verzoekster. Dit werd dan ook aangetoond met de huwelijksakte tussen dhr. K. (...) en mevr. G. (...). Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. Zij konden eenvoudigweg de nodige stukken opvragen om te weten dat verzoekster getrouwd was. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Het klopt ook dat op het moment van schrijven verzoekster gescheiden is van haar partner, zoals uitgesproken door middel van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Hasselt, dd. 06.06.2023 (rolnummer 23/871/A). Echter dient er in elk geval gewag gemaakt te worden van het feit dat verzoekster het slachtoffer was van intra-familiaal geweld. Dit is ook een van de - zo niet de grootste - redenen die geleid heeft tot de echtscheiding. Middels schrijven aan het Parket van de Procureur des Konings, dd. 22 februari 2021 legde verzoeker een strafklacht neer ten aanzien van haar toenmalige partner dhr. K. (...). Snel na het bekomen van het visum D. moest verzoeker helaas vaststellen dat dhr. K. (...) bijzonder agressief gedrag vertoonde, en geweld niet uit de weg gaat. In de eerste tien dagen van haar verblijf in België, logeerde het koppel in het Wellness Hotel in Schaarbeek. Hij wilde haar onmiddellijk tot seks dwingen. hetgeen zij afsloeg, aangezien hij zeer agressief en gewelddadig tekeer ging. Uiteraard won verzoekster de volgende dagen (weken...) niet meer bij hem verblijven. dus verbleef zij bij een zekere mevrouw G. L. (...) (Pelt). Helaas volstond dit niet, en kwam dhr. K. (...) haar ook daar opzoeken. en haar rake klappen toedienen. Echter kan er niet zomaar een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht. Slachtoffers van intra-familiaal geweld dienen te worden beschermd. Er kan geen einde komen aan het verblijfsrecht. wanneer men aangetoond heeft dat men slachtoffer was van intra-familiaal geweld. waaronder opzettelijke slagen en verwondingen. Bovendien heeft verzoekster reeds in 2021 klacht neergelegd tegen haar toenmalige partner. Verzoekster kan niet gestraft worden voor feiten die haar gewelddadige en agressieve ex partner gesteld heeft tegen haar persoon. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst.”

2.2. Verzoekster kan de schending aan van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt duidelijk dat aan de beginvoorwaarde tot gezinshereniging van zich voegen of de Belg begeleiden niet werd voldaan. Uit de feiten blijkt dat verzoekster zich niet bij de referentiepersoon komt voegen. Zij verblijft niet alleen al sedert haar binnenkomst in het Rijk op een ander adres dan de referentiepersoon, maar uit het dossier blijkt eveneens dat er minstens sinds 21 januari 2021 geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen verzoekster en de referentiepersoon. Volgens verzoekster is zij sinds 6 juni 2023 ook officieel gescheiden van K.B.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een ‘afdoende’ wijze. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond

waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid welke feitelijke en juridische overwegingen eraan ten grondslag liggen. Er wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven, met name dat er duidelijk geen sprake van is dat verzoekster de referentiepersoon komt vervoegen en dat niet voldaan is aan de beginvoorwaarde van gezinshereniging. Verzoekster heeft kennis kunnen nemen van deze overwegingen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt. Hiermee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Verzoekster verwijt de verwerende partij dat er onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar de concrete omstandigheden van de situatie van verzoekster. Verzoekster verwijst hierbij dat zij slachtoffer was van intra-familiaal geweld en dat er geen einde mocht worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten betreft, waarin de verblijfsvoorwaarden in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werden getoetst, en waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden niet voldaan werd. Er kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek heeft gedaan in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waar verzoekster op doelt. Hierover werd reeds geoordeeld in het verwerpingsarrest nr. 262 755 van 21 oktober 2021.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is genomen.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC